

«L'administració, per un estat empresarial»

Amb l'inici de les eleccions sindicals, el dirigent de Comissions Obreres de Catalunya (CONC), Josep Lluís López Bulla ha aixecat ja el vol a la recerca del vot.

Uns comicis —al seu entendre— que es presenten amb una expectació superior als anteriors.

Miquel Riera

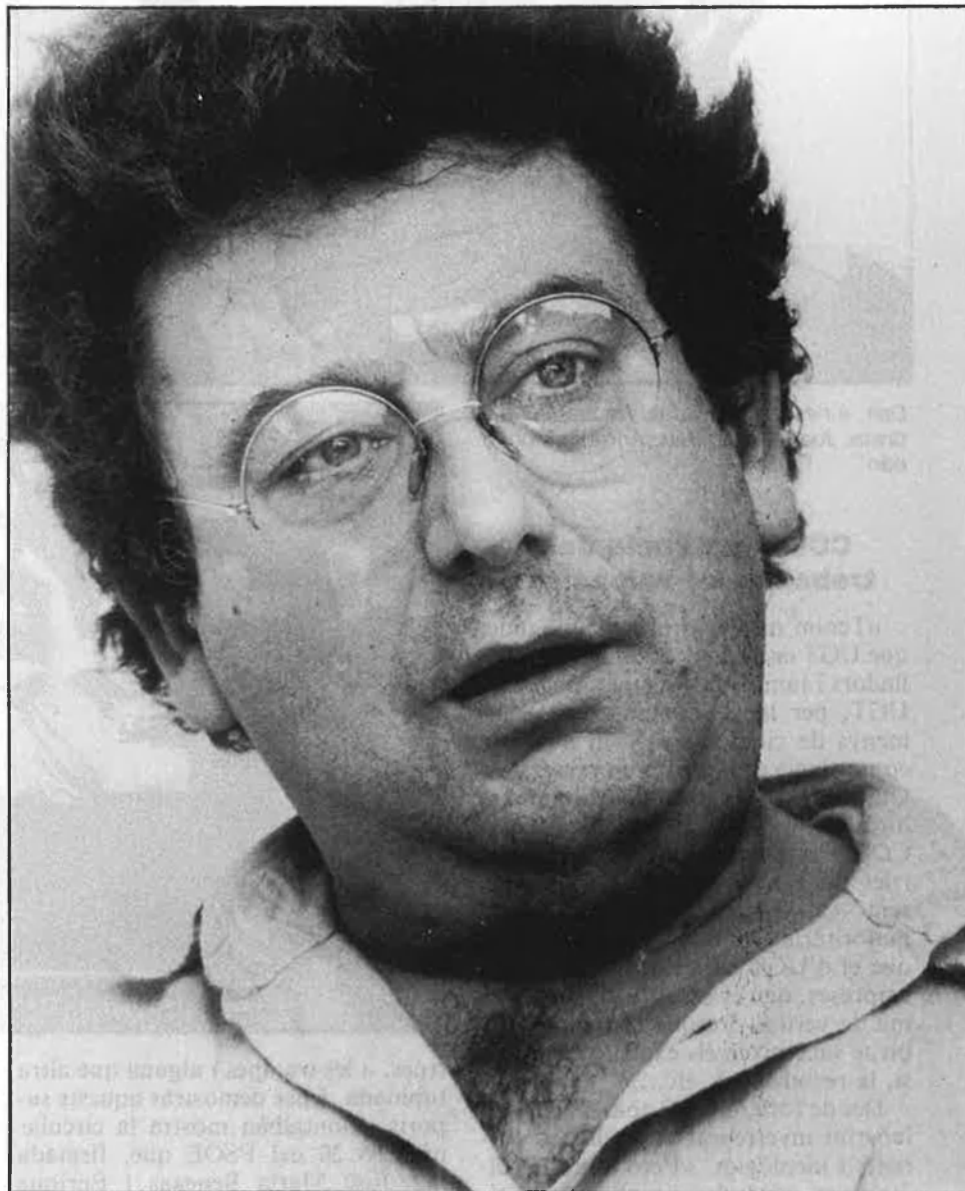
El bullici regna a la seu central de CC.OO. a Barcelona. Un bon grapat de cartells, s'amuntega a l'entrada. Amb un aire de satisfacció, López Bulla els contempla. «Bé, ja els tenim enllestits» —diu. Al laberint de despatxos, els comissionistes parlen de pressa. Papers amunt i avall.

La veritat és que el dirigent sindical no les té totes, i fa esforços per vèncer la son i el cansament amb vitamines de voluntat. Els nois de ràdio nacional el tingueren enclaustrat, amb nocturnitat i traïdoria, en un del seus locutors, per oficiar una llarga plàtica sindicalista de la una a les quatre de la matinada. «Ja veus —comenta particularment— estic fet una caca, però, bé, bé, endavant».

Amb profundes ulleres i els ulls enrogits, López Bulla encara s'aixeca contínuament, quan busca documents per demostrar les seves afirmacions, a cada moment.

Enèrgic i contundent, per a ell les coses són com són, sense volta de full. Afronta amb confiança aquests comicis, després de l'èxit obtingut per a Comissions Obreres a SEAT, i no pot dissimular la satisfacció en parlar del tema. «Penso —diu— que ha estat un pròleg de com aniran les eleccions».

«Els temes prioritaris de l'estratègia de CC.OO són la lluita contra la pèrdua del poder adquisitiu, l'augment de l'atur, la baixa de la cobertura per desocupació i en especial l'acomiadament lliure, que originen una situació econòmica degradada en el conjunt de la classe obrera. Per això, cal prestar suport a una opció sindical majoritària, com és CC.OO, que sempre s'ha oposat a la política laboral que es duu a terme des dels òrgans executius. A més, els mitjans de comunicació insisteixen en el tema elec-

toral, i això és bo, de cara a la conscienciació pública».

De fet, des d'aquest mes de juny, CC.OO ja perfila l'estratègia, després de la victòria de SEAT, la qual cosa —segons López Bulla— els ha consolidat com la primera força sindical a Catalunya.

La campanya, per al nostre interlocutor, té algunes novetats negatives. «Una d'aquestes és que la Generalitat no disposarà de dades pròpies mentre es faci. El govern es reserva la informació dels resultats finals del còmput de vots. És un segrest de les vota-

cions, perquè l'opinió pública no podrà tenir un coneixement immediat de com van les coses. Aquesta situació, en la meua opinió, pot ser un camp de cultiu d'una guerra de xifres, falses informacions i confusions de tota mena, en la qual CC.OO ni vol participar. La campanya serà neta per part del sindicat. Sempre hem actuat honestament en aspectes clau de la vida laboral».

López Bulla sembla molt segur de la força del sindicat. Però, això no obstant, algunes fonts parlen que en els darrers mesos hi ha hagut una puja

en les posicions d'UGT... Ell ho desmenteix ràpidament.

«Les xifres oficials són prou eloqüents per demostrar l'augment de Comissions Obreres a les grans empreses. Diria que hi ha una campanya, lligada amb interessos governa-

externes. D'altra banda, no pot ser així, perquè aleshores no s'explica que Comissions vagi endavant i el PCE travessi per un mal moment. De la UGT, ja no en parlo.

—De totes maneres, els obrers no estan gaire contents de la defensa que els sindicats fan dels seus interessos.

O, Almenys, així ho palesa l'índex d'afiliació —un 10 per cent.

—No és ben cert. S'ha de considerar que a aquest país hi ha hagut un retard notable en l'estructuració d'uns sindicats lliures, per arrossegat quaranta anys de sindicalisme vertical. Els canvis de la nostra societat són també molt remarcables. Espanya ha passat de ser un país agrícola a un on els serveis ocupen la majoria de gent. Potser, no ens hem sabut adaptar amb prou rapidesa a tot aquest seguit de transformacions. Puc assegurar que estem fent un gran esforç per anar en sintonia amb els avanços tecnològics, que, en definitiva, marquen la pauta del progrés.

—¿Penseu que avui no hi ha una definició tan nítida de classe social o, millor dit, de la consciència de formar-ne part?

—Evidentment, no lluitem pel treballador de samarreta i espadanya únicament. No estem en el model sindical dels anys quaranta o seixanta. Per sort, tenim una classe obrera més preparada i informada que abans, la qual cosa ens obliga a canviar. De fet, en el decurs de la història les transformacions han estat constants.

Però hi ha un factor unitari, que és la venda de la força de treball. Es, malgrat els problemes actuals, reaccionari pensar que qualsevol temps passat fou millor.

—Coincidireu en el fet que la gent està molt desmobilitzada...

—No ho crec. La vaga general de l'any passat contra la reforma de les pensions n'és una prova i, d'aquí a pocs dies, els treballadors de RENFE també pararan per evitar el comiat de tres mil dels seus companys. Hi ha solidaritat i el moviment vaguístic i reivindicatiu és ben viu.

«Cal fer uns altres pressupostos i retallar el de Defensa».

FRONIERE, AMBERT

mentals, per difondre aquesta creença, que no s'ajusta a la realitat».

—Una crítica que sovintaja és que els sindicats són una mena de corretges de transmissió dels partits...

—Potser és que no hem sabut explicar prou bé a l'opinió pública la independència de la nostra gestió sobre fets concrets: és a dir, en la negociació dels convenis, el manteniment de les places laborals, la reforma de les pensions. Vull deixar clar que el poder decisor a CC.OO és a les assemblees. I això és un component essencial per unir el sindicalisme i evitar pressions

—¿I què hi ha dels desocupats? ¿Passar repàs a les dades oficials de desocupació i així es difumina el problema?

—És una qüestió greu. Hem comprovat que vuit milions de persones viuen a l'Estat espanyol sota mínims. Al costat d'aquest empobriment terrible de les capes populars, la banca ha augmentat en un 32 per cent els beneficis, com a resultat de la política del govern socialista.

L'aportació de les quotes obreres a l'atur ha pujat un 166 per cent, mentre que la dels empresaris, el 86 per cent. Per contra, l'estat, les ha reduïdes un 79 per cent —diu amb un accent d'indignació—. Estem passant d'un estat benefactor a un d'assistència als empresaris. Les corporacions públiques s'estan convertint, també, en empreses. D'altra banda, al 1986, els impostos indirectes són més grans que no els directes —suposen un 7 per cent del PIB—. I, malgrat això, les inversions estatals en el camp civil baixen, mentre que augmenten notablement en el militar, un sector que genera pocs llocs de treball. S'ha de fer els pressupostos d'una altra manera i retallar els de defensa.

De qualsevol manera, CC.OO ha estat l'únic sindicat que ha lluitat perquè als pressupostos de la Generalitat i del govern central hi hagués partides per a l'ocupació comunitària.

—Els diuen que no es pot fer cap altra política en la conjuntura actual...

—No penso així. L'administració ha fet una opció determinada, és a dir, de construir un estat empresarial.

—S'especula amb el fet que la tecnologia destrueix llocs de treball...

—Hi ha sindicalistes tradicionals que efectivament ho creuen, no hi estic en desacord. Espanya, que té el nombre més gran d'aturats d'Europa percentualment, és el que ha introduït menys ordinadors i robots a les empreses, mentre que a un país avançat, com Suècia, la relació és a la inversa.

—¿Anem a la carbonera del tren comunitari?

—No sé ben bé si perdem el tren tecnològic europeu, perquè s'està fent un gran esforç. La realitat és, tot i això, que hi ha un desfasament en relació amb Europa, que alhora es troba en inferioritat de condicions respecte a Estats units i Japó. Sembla mentida, perquè hi ha tants camps per investigar...

—¿L'economia submergida sortirà alguna vegada dels fons dels estudis oficials?

—Justament, des de CC.OO, hem

fet una investigació sobre la seva repercussió real. Però és un tema de govern i l'única cosa que podem fer és exigir-ne la reflotació. No crec en les explicacions del ministre Carlos Solchaga, que més que per la reconversió serà conegut per l'aportació que haurà fet al diccionari de l'Acadèmia de la condició de desocupat. Aquells que tinguin els peus plans o els ulls verds, per exemple, ja els trauran de la llista.

—*¿El paper de les petites i mitjanes empreses ha de ser bàsic de cara el relleu industrial?*

—Sí, perquè el 90 per cent de les empreses espanyoles ho són. Som conscients de les grans dificultats que tenen per continuar endavant i aconseguir crèdits, però a nosaltres ens pertoca la condició asalariada. És lamentable que aquestes empreses no tinguin una confederació específica i realment representativa; és un buit que no podem cobrir nosaltres.

—*Els partits d'esquerra fan de convidat de pedra en tot aquest estat de coses...*

—Bé, home, jo sóc un sindicalista, pregunteu a en Ribó.

—*Des de l'òptica d'un sindicalista, doncs.*

—Tenen un paper important a fer com a mitjancers entre la política governamental i els interessos dels sectors socials, que veuen que la lenta recuperació econòmica no està al servei de les seves necessitats. Han de tenir una consciència àmplia del que passa al carrer i, després, intervenir-hi políticament. El PSUC va ara en aquest camí, i aquest és un fet positiu.

López Bulla ha estat sempre un home d'esquerres, però que s'estima estar de peus a terra i s'explica amb extensió i propietat. Tot i el seu físic grassonet, arrodonit, és àgil de reflexos. Sempre amb l'ull posat en els informes i els documents, «perquè el que dic no són només paraules». Nascut a Granada un any indefinit, ens recorda que un dels seus secrets més zelosament guardats és la seva edat, amb una certa vanitat. L'any 1965 arribà a Mataró a la recerca de treball. Autodidacte, és el que els anglosaxons denominen un *self made man* —un home fet a si mateix—, no

drint-se dels llibres que cauen a les seves mans. L'activitat sindical ha estat també una constant, primer al sindicat vertical —«no hi havia res més»— i, més tard, a Comissions Obreres, on pràcticament des del seu ingrés ocupà càrrecs directius. Deu anys de sindicalisme actiu, amb un especial record per al famós procés 1.001 contra els directius d'aquesta central. Tingué la sort de poder-se escapar, juntament amb un altre sindicalista prou conegut, Cipriano García.

De les seues paraules, es pot deduir que porta l'activitat obrerista fins al moll dels ossos. Ara li agradaria

marxa de l'executiva. «Hi havia problemes, sí. Jo estic interessat que facin política i tinguin ganes d'intervenir en la societat de forma positiva. Van en aquest camí, i això es bo». Se li nota que no té gaires ganes de parlar d'aquest tema i el resol amb un laco-nisme que no és propi de l'habitual fluïdesa de la seva conversa.

—*Es diu que sou sucursalistes. ¿Què penseu del projecte d'un sindicat autènticament d'àmbit català?*

—No és veritat. La nostra trajectòria s'ha caracteritzat sempre per anar a favor dels drets nacionals de Catalunya, però tampoc no pensem tren-

«Estem pels drets nacionals de Catalunya i per la unitat de la classe treballadora espanyola».

abandonar les tasques directives i dedicar-se a una feina més anònima i reposada.

«Voldria reflexionar més. Opino que un dels defectes del sindicalisme espanyol és anar a corre-cuita, sense fer una reflexió prèvia d'allò que es vol fer», diu, mentre gira les mans a l'aire, amb la cigarreta de Ducados mig consumida, i s'obri de cames a la cadira on seua. «Clar que també tens gratificacions sent secretari general, la gent et consulta i et presta la seva confiança».

No té, segons que explica, cap ambició política i ha rebutjat les ofertes del PSUC per a ser dels primers en la llista de les diferents comeses electorals. Ara és un simple militant d'aquest partit comunista català, després dels problemes amb la seva cúpula i la

car la unitat de la classe treballadora espanyola. Fixa't que farem el 60 per cent de la campanya electoral en català. I que consti que no ho fem per esnobisme, sinó perquè forma part de la nostra manera de fer. La creació de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya així ho testimonia.

—*¿Hi ha gat amagat en la política que se segueix en la devolució del patrimoni sindical?*

—No pot tenir gaire credibilitat, perquè no hi ha neutralitat pel que fa al repartiment dels diners, després d'haver tardat tant de temps. Òbviament, UGT en surt afavorida. Estem tranquils, perquè les eleccions es guanyen amb persones de prestigi i un teixit ben organitzat. Amb els diners no n'hi ha prou, com s'ha demostrat en diversos comicis anteriors. □